

Nr B 274

Av herr Carlsson i Huskvarna m. fl. i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr B 46, med förslag till hälsovårdsstadga.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 46 till innevarande riksdag föreslås att varje stad och köping skall åläggas att anställa en heltidsanställd hälsovårdsinspektör att biträda hälsovårdsnämnden. För landskommunerna föreslås motsvarande åliggande för kommuner med mer än 10 000 invånare.

Vidare rekommenderas smärre angränsande kommuner att anställa gemensamma hälsovårdsinspektörer.

Syftet med den nya hälsovårdsstadgan är att åstadkomma en upprustning av vår hälsovård. Detta är en synnerligen angelägen uppgift, och den nya stadgans innehåll och utformning synes väl avpassat för att utgöra en god grund för modern hälsovård.

Beträffande de i inledningen och i den nya hälsovårdsstadgan § 14 omnämnda hälsovårdsinspektörerna delar vi den uppfattningen att kommunernas hälsovårdsnämnder i många fall är betjänta av heltidsanställd personal för detta ändamål, och att utbildade hälsovårdsexperter bör anlitas i större utsträckning än som hittills varit fallet.

Vi kan däremot inte dela departementschefens och många remissinstansers uppfattning att detta behov nödvändiggör någon lagstiftning.

Enligt vår mening bör kommunerna själva få bedöma om de har behov av hel- eller deltidanställda hälsovårdsinspektörer. Den hittillsvarande kommunala standardutvecklingen tyder inte på att de kommunala myndigheterna är anmärkningsvärt restriktiva, och det finns såvitt vi kan se ingenting som tyder på att de hälsovårdande uppgifterna kommer att eftersättas om kommunerna själva får bestämma när och om de skall anställa hälsovårdspersonal.

Dessutom torde möjligheterna att komma till rätta med de svåraste sanitära olägenheterna, vattenföroreningar, bostadshygien m. m., framför allt vara beroende av pengar och tillgång på arbetskraft än på förekomsten av speciella tjänster hos hälsovårdsnämnderna.

Ett problem som inte synes ha blivit tillräckligt beaktat vid utformningen av det nya hälsovårdsstadgeförslaget är frågan om grundvattenföroreningen.

I 7 kap. 39 § sägs, att »för avledande av spillvatten och annan flytande orenlighet och av dagvatten samt för rening av avloppsvatten skola vidtagas de anordningar och åtgärder, som skäligen finnas påkallade till undvikande av sanitär olägenhet».

Riskerna för en omfattande grundvattenförorening är ett ytterst allvarligt problem för vår framtida vattenförsörjning. På vissa orter, där problemet har särskild aktualitet, har man också i lokala hälsovårdsföreskrifter infört generellt förbud mot markinfiltration.

Detta synes visa att man från kommunernas sida har sin uppmärksamhet riktad på problemet, men att man funnit stadgandet i den ovannämnda § 39 alltför oklart formulerat för att man med hänvisning till detta skulle kunna hävda ett direkt förbud mot skadlig markinfiltration.

Det torde därför få anses vara ett allmänt intresse att stadgandet i fråga ges en mer entydig formulering och att tillstånd till markinfiltration av flytande orenlighet görs till föremål för hälsovårdsnämndens avgörande.

Med stöd av det ovan anförda vill vi hemställa,

- 1) att riksdagen vid sin behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 46 måtte avslå Kungl. Maj:ts förslag vad det gäller åläggande för kommun att anställa hälsovårdsinspektör,
- 2) att i hälsovårdsstadgan införes en bestämmelse om att tillstånd till markinfiltration av flytande orenlighet skall inhämtas av hälsovårdsnämnd, samt
- 3) att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig författningstext.

Stockholm den 18 november 1958

Henning Carlsson
i Huskvarna

Wald. Svensson

Johan Ö. Ågren

Hj. Ahman